

பயப்படாதே

நம் வாழ்க்கையில் நாம் அநேக காரியங்களை குறித்து கவலைப்பட்டு கலங்குகிறோம். என்ன ஆகுமோ, என்ன நடக்குமோ, எப்படி நடக்குமோ என்று தவிக்கிறோம். வியாதியினால், வறுமையினால், பிற மனிதர்களினால், சாத்தானால், இன்னும் பிற சூழ்நிலைகளினால் ஏற்படுகின்ற பயம் நம்மை சில வேளைகளில் நிலைகுலைய செய்துவிடுகிறது. தேவனை குறித்தோ, மற்ற எதை குறித்தோ சிந்திக்க முடியாதபடி பயம் நம்மை சில நேரங்களில் ஆட்கொள்கிறது. குறிப்பாக நமக்கோ அல்லது நம்மை சார்ந்தவர்களுக்கோ உண்டாகிற வியாதியினால் ஏற்படுகிற பயம் நம்மை வேதனையிலும், பயத்திலும் தள்ளுகிறது. இப்படிப்பட்ட சூழ்நிலைகளில் முழுமனதோடு வேதத்தை வாசிப்பதோ, ஜெபிப்பதோ முடியாமல் போகிறது. இப்படிப்பட்டதொரு பொல்லாத சூழ்நிலையில் தேவன் என்ன செய்வார் என்பதையும், நாம் என்ன செய்யவேண்டும் என்பதையும் பின்வருமாறு காண்போம்.

வேதாகமத்தில் இப்படிப்பட்ட சூழ்நிலைகளில் தேவ பிள்ளைகள் எப்படி நடந்து கொண்டார்கள் என்பதை நாம் முதலாவது காண்போம். **1 சாமுவேல் 30 அதிகாரத்தில்** தாவிது மற்றும் அவருடைய மனுஷர் அனைவரது மனைவி, பிள்ளைகளையும் அவர்களது உடைமைகளையும்

அமலேக்கியர் கொள்ளை அடித்து சென்ற பொழுது **“தாவீதும் அவனோடிருந்த ஜனங்களும் அழுகிறதற்குத் தங்களில் பெலனில்லாமல் போகும்மட்டும் சத்தமிட்டு அழுதார்கள்”** (1 சாமு 30:4). மேலும் **“தாவீது மிகவும் நெருக்கப்பட்டான்; சகல ஜனங்களும் தங்கள் குமாரர் குமாரத்திகளினிமித்தம் மனக்கிலேசமானதினால், அவனைக் கல்லெறியவேண்டும் என்று சொல்லிக்கொண்டார்கள்; தாவீது தன் தேவனாகிய கர்த்தருக்குள்ளே தன்னைத் திடப்படுத்திக்கொண்டான்”** (1 சாமு 30:6). இப்படிப்பட்ட ஒரு பயங்கரமான சூழ்நிலை தாவீதின் மனதையும், சரீரத்தையும் வெகுவாய் பாதித்தது.

ஒருபுறம் அவனது சொந்த மனைவி, பிள்ளைகள், உடைமைகளை இழந்த சூழ்நிலை; அழுகிறதற்கு பெலனில்லாமல் போகும் மட்டும் அழுததினால் சரீரத்தில் உண்டான சோர்வு மற்றும் உடன் இருந்த மனிதர்களினாலேயே உண்டான நெருக்கம். இவை எல்லாவற்றின் மத்தியிலும் தாவீது ஒன்றை மாத்திரம் செய்தார். அவர் தன் தேவனாகிய கர்த்தருக்குள்ளே தன்னைத் திடப்படுத்திக்கொண்டார். இதனால் பயந்து போகாமல், திட்டமிட்டு செய்ய வேண்டிய காரியங்களை செய்தார். இழந்துபோன அனைத்தையும் மீட்டு கொண்டதுமல்லாமல் தன் எதிரிகளை கொள்ளையும் இட்டார் (1 சாமு 30:19,20). யூதாவின் மூப்பருக்குச் சிலவற்றை அனுப்பி **“கர்த்தருடைய சத்துருக்களின் கொள்ளையில் உங்களுக்கு உண்டாயிருக்கும் ஆசீர்வாத பாகம் என்று சொல்லச்சொன்னான்”** (1 சாமு 30:26). ஒரு பயங்கரமான இழப்பின் சூழ்நிலை முடிவில் ஒரு ஆசீர்வாதமான சூழ்நிலையாக மாறியது. இதற்கு காரணம் தாவீது தன்னை தேவனுக்குள் திடப்படுத்தி கொண்டதேயாகும். நாமும் நமது சூழ்நிலைகளில் அமைதியாக தேவனுக்குள் நம்மை திடப்படுத்திக் கொண்டு, செய்ய வேண்டிய காரியங்களை செய்வோமானால் நமது சூழ்நிலையை தேவன் நிச்சயம் ஆசீர்வாதமாக மாற்றுவார்.

இதுவே யோபுவின் வாழ்விலும் நடந்தது. அவருடைய சூழ்நிலையும் அவரது மனதையும், உடலையும் நெருக்கி இருந்தது. அவரது மனைவி, நண்பர்களே அவரை ஏளனமாக பேசினர். தேவனை குறித்தும், மற்ற எதை குறித்தும் சிந்திக்க கூட முடியாதபடி இருள் மூடியிருந்தது. அதன் மத்தியிலும் அவர் ஒரு அறிக்கை செய்தார். அது **“அவர் என்னைக் கொன்றுபோட்டாலும், அவர்மேல் நம்பிக்கையாயிருப்பேன்”** (யோபு 13:15) என்பதாகும். ஆம் எது நடந்தாலும், என்னால் எதுவும் இயலாமல் போனாலும், நான் மரித்தே போனாலும், அவரை மாத்திரமே நம்பி இருப்பேன் என்ற ஒரு மேலான விசுவாசம் அவருடைய வாழ்க்கையை இரட்டிப்பான ஆசீர்வாதமுள்ளதாய் மாற்றிற்று. தன் துயர சூழ்நிலையிலும், தன் நண்பர்களுக்காய் தேவனை நோக்கி வேண்டினார். கர்த்தர்

அவருடைய சூழ்நிலையை அற்புதமாய் மாற்றினார். **“யோபு தன் சிநேகிதருக்காக வேண்டுகல் செய்தபோது, கர்த்தர் அவன் சிறையிருப்பை மாற்றினார். யோபுக்கு முன் இருந்த எல்லாவற்றைப்பார்க்கிலும் இரண்டத்தனையாய்க் கர்த்தர் அவனுக்குத் தந்தருளினார்”** என்று யோபு 42:10 கூறுகிறது.

நாம் மேற்கண்ட இரண்டு தேவ மனிதர்களும் ஒன்றையே செய்தனர். அவர்களுடைய இருதயத்தின் ஆழத்தில் தேவன் மேல் ஒரு அசைக்கமுடியாத விசுவாசம் இருந்தது. அது அவர்களை அந்த பொல்லாத சூழ்நிலைகளை தாங்கிகொள்ளவும், தேவனுக்குள்ளாய் தங்களை திடப்படுத்தி கொள்ளவும், தேவன் தங்களுக்கு சொன்ன காரியங்களை செய்யவும் அவர்களை பலப்படுத்தினது. அதுவே அவர்களுக்கு ஆசிர்வாதத்தையும் கொண்டு வந்தது. மேலும் சாமுவேலின் தாயாகிய அன்னாள், எசேக்கியா இராஜா போன்றோரின் வாழ்க்கையிலும் நிகழ்ந்தது இதுவே. அவர்களது சரீர பெலவீனத்திலும், வியாதி படுக்கையிலும் அவர்கள் கர்த்தருடைய சமூகத்திலேயே தங்கள் கண்ணீரை சிந்தினர். இங்கு நாம் அறிந்துகொள்ளும் சத்தியம், தேவ சமூகத்தில் நாம் நமது கண்ணீரை சிந்தும் பொழுது அல்லது நமது விண்ணப்பதை தெரிவிக்கும் பொழுது, அவரால் உண்டாகிற ஒரு விசுவாசமும், சமாதானமும் நம்மை நிறைக்கிறது. இதுவே நாம் நமது துக்கத்தில் அமிழ்ந்துபோகாமல் தொடர்ந்து செயல்படவைக்கிறது.

புதிய ஏற்பாட்டு காலத்தில் பவுல், பேதுரு ஆகியோரின் அனுபவத்தை காணும் பொழுது, அது இன்னமும் மேன்மையுள்ளதாய் காணப்படுகிறது. **அப்போஸ்தலர் 12ஆம் அதிகாரத்தில்** ஏரோது பேதுருவை கட்டி காவலில் வைத்திருந்தபொழுது **“அப்படியே பேதுரு சிறைச்சாலையிலே காக்கப்பட்டிருக்கையில் சபையார் அவனுக்காகத் தேவனை நோக்கி ஊக்கத்தோடே ஜெபம்பண்ணினார்கள். ஏரோது அவனை வெளியே கொண்டுவரும்படி குறித்திருந்த நாளுக்கு முந்தின நாள் இராத்திரியிலே, பேதுரு இரண்டு சங்கிலிகளினாலே கட்டப்பட்டு, இரண்டு சேவகர் நடவே நித்திரைபண்ணிக்கொண்டிருந்தான்; காவற்காரரும் கதவுக்கு முன்னிருந்து சிறைச்சாலையைக் காத்துக்கொண்டிருந்தார்கள்”** என்று அப் 12:5,6 வசனங்கள் கூறுகிறது. மறுநாள் காலையில் தன் நிலை எப்படியிருக்கும் என்று பேதுரு அறிந்திருந்தும், அமைதியாக அவரால் உறங்கமுடிந்தது.

ஒரு புறம் சபையார் அவருக்காக ஊக்கத்தோடு ஜெபித்து கொண்டிருந்தனர். ஆனால் கிறிஸ்துவோடு கூட இருந்து, அவருடைய பாடு, மரணம் மற்றும் உயிர்தெழுதல் அனைத்தையும் கண்டிருந்த

பேதுருவினால், தனது வாழ்வில் நடக்கும் அனைத்தும் தேவ சித்தத்தின்படியே, தேவ ஆளுகைக்குள்ளாய் நடக்கிறது என்றும், எனவே எதைக்குறித்தும் பயப்படவும், கவலைப்படவும் தேவையில்லை என்பதை அவர் அறிந்திருந்தார். நமக்கும் தேவனோடு ஒரு நல்ல ஐக்கியம் இருக்குமானால், தேவனை அப்பா பிதாவாக நாம் காண்போமானால், நாமும் பேதுருவை போல் அமைதியாக இருப்போம். தேவன் அந்த நடு இரவிலும், சத்துருவின் கண்களை மறைத்து பேதுருவை அற்புதமாய் வெளியே கொண்டு வந்ததுபோல், நமக்கு எதிராய் இருக்கிற பிசாசின் கண்களுக்கு நம்மை விலக்கி காத்துக் கொள்வார். நமது வேதனையில் இருந்து விடுதலையை தருவார்.

அப்போஸ்தலர் 16ஆம் அதிகாரத்தில் 23-26 வசனங்களில், பவுலும், சீலாவும் சிறைச்சாலையில் உட்காவலைரையிலே அடைப்பட்டு, கால்கள் தொழு மரத்தில் மாட்டிவைக்கப்பட்ட நிலைமையிலும் அவர்களால் ஜெபம் பண்ணி தேவனை துதித்துப்பாட முடிந்தது. இது விசுவாசத்தின், தேவ ஐக்கியத்தின் ஒரு மேலான அனுபவமாகும். இதனால் தேவன் செய்த கிரியை வல்லமையானதாகும். சிறைச்சாலையின் அஸ்திபாரங்கள் அசையும்படியாக பூமியையே அசைத்து, பவுல், சீலாவின் கட்டுகளை மட்டுமல்ல அனைவரது கட்டுகளும் கழன்று போகும்படியாய் தேவன் செய்தார். மேலும் இந்நிகழ்வினால் சிறைச்சாலைகாரன் வாழ்விலும், குடும்பத்திலும் இரட்சிப்பு உண்டானது (**அப் 16:31-34**). ஒரு பயங்கரமான இரவு சூழ்நிலை, விடியற்காலையில் ஆசிர்வாதமான ஒன்றாக மாறியிருந்தது (**அப் 16:35-40**).

நாமும் பயங்கரமான சூழ்நிலையாகிய இருண்ட வேளைகளுக்குள்ளாய் கடந்து போய்கொண்டிருக்கலாம். ஆனால் பேதுருவைபோல, பவுலைபோல அமைதியாக நம்மால் செயல்பட முடியுமானால், தேவன் விடுதலையை அந்த வினாடியே கட்டளையிடுவார். சத்துருவின் கண்கள் மறைக்கப்படும், பூமி அதிரும், கட்டுகள் அறுந்து போகும், தேவன் நம்மூலமாய் இரட்சிப்பையும், ஆசிர்வாதத்தையும் நமக்கும், பிறருக்கும் கொண்டு வருவார். ஆகவே அவரையே சார்ந்திருப்போம். அவர் நிச்சயம் நம்மை கைவிடவே மாட்டார். ஆமென், அல்லேலூயா.